

Білінський Вадим,
студент 1 курсу ОС «Магістр» спеціальності
281 «Публічного управління і адміністрування»
Науковий керівник: **Славіна Н.А.,**
к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та адміністрування,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ПРОВІДНИЙ ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

У світовій економічній літературі термін «інновація» традиційно інтерпретується як перетворення потенційного науково-технічного прогресу на реальний, тобто такий, що втілюється в нових продуктах і технологіях. Відносно нове тлумачення поняття «інновація» з'явилося на початку ХХ ст. – у результаті змін, що відбулися в світовій економіці, і дістало подальшого аналізу та розвитку в 30-ті роки минулого століття [1]. На той період припадає і початок формування національних інноваційних систем (НІС). У той час відомий вчений Йозеф Шумпетер (американський економіст австрійського походження, соціолог та історик економічної думки), визначив інновацію як засіб подолання економічних криз.

Найбільш поширене (загальноприйняте) тлумачення поняття «інновація» полягає у такому: інновація – це процедури та засоби, за допомогою яких наукові відкриття реалізуються у соціальних та економічних нововведеннях. Але деякі автори вважають, що не всяке нововведення є інновацією, а тільки те, що підвищує ефективність економічної (технічної, соціальної тощо) системи. А. Трайнин, досліджуючи праці Й. Шумпетера, підкреслює, що економічна інновація, орієнтуючись на одержання додаткового прибутку, охоплює всі види діяльності разом із науковими дослідженнями (винаходами), розробками і реалізацією нововведень [3,с.213].

Традиційно вважається, що інноваційний розвиток – це економічна

категорія, яка являє собою складний процес прикладного характеру зі створення та впровадження інновацій з метою якісних змін об'єкта управління та отримання економічного, соціального, екологічного, науково-технічного чи іншого виду ефекту, який пов'язаний з необхідною умовою виживання і розвитку підприємств у довгостроковій перспективі.

Інноваційний потенціал можна уявити як простір загального перетину зазначених складових і він є тим більшим, чим більше є здійснена інтеграція цих складових. Слід зазначити, що наявність інноваційної інфраструктури, інноваційних ресурсів та інноваційних процесів, що в комплексі складають інноваційний потенціал території та формують основу інноваційної системи, є тільки необхідною умовою інноваційного розвитку.

Водночас, підґрунтям інноваційної системи, та, відповідно, інноваційного розвитку, мають бути ще такі категорії, як знання, інформація, досвід, належна інноваційна культура, відповідне нормативне та інституційне забезпечення. Разом вони обумовлюють достатність умов інноваційного розвитку, і забезпечують цілісний погляд на предмет та об'єкт дослідження.

Проаналізуємо, яку роль грають вищезгадані компоненти інноваційної системи (інноваційні ресурси, інноваційна інфраструктура та інноваційні процеси) у забезпеченні інноваційного розвитку, і як вони співвідносяться одне з одним у контексті виконання необхідних та достатніх умов функціонування інноваційної системи (рис. 1.1).

Для цього розглянемо, що має бути в основі формування інноваційної системи, на чому мають базуватися інноваційні процеси та реалізовуватися діяльність з управління ними. Очевидно, що підґрунтям інноваційної системи мають бути знання, інформація, досвід; відповідне нормативно-правове та інституційне забезпечення, яке, у свою чергу, неможливе без ефективного інноваційного менеджменту – «виду професійної діяльності щодо досягнення цілей інноваційного розвитку будь якою організаційною структурою шляхом раціонального управління ресурсами забезпечення реалізації відповідних інноваційних процесів»; належна інноваційна культура, яку можна розглядати

окремо як одну зі складових інноваційного потенціалу та, як вважає А. Ніколаєв, «важливим стратегічним ресурсом інноваційного розвитку» [2].

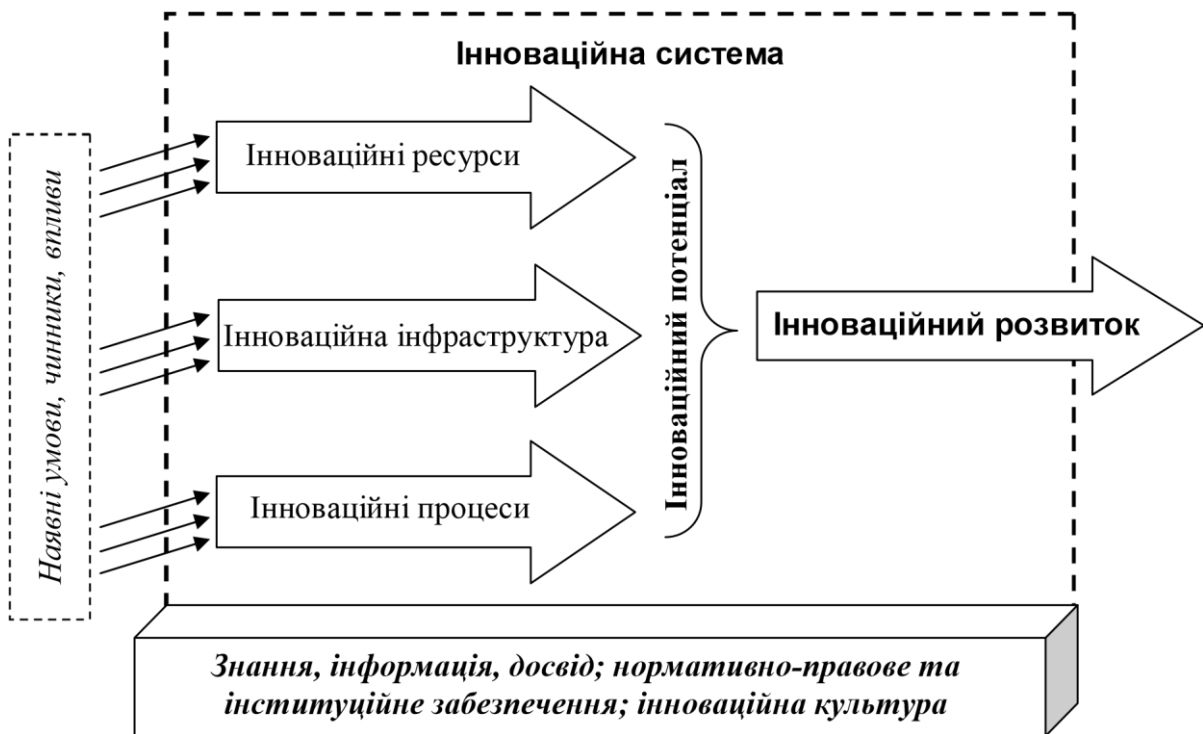

Рис. 1.1. Інноваційний розвиток та інноваційна система: змістовно-структурний аспект

Джерело: [1, с.78-79].

Побудована таким чином інноваційна система (рис. 1.1) забезпечує реалізацію інноваційної діяльності на будь-якому рівні (країна / регіон / адміністративно-територіальне (муніципальне) утворення / підприємство або організація).

Але при цьому слід виділити ще один надважливий аспект забезпечення інноваційного розвитку – управлінський, який умовно відображає інкорпорування компонентів інноваційної системи в єдиний інтегрований процес, що забезпечує певний напрям та «режим» реалізації інноваційної діяльності щодо досягнення її мети шляхом виконання управлінських функцій: планування, організації, мотивації та контролю.

Обґрунтовано, що інноваційний розвиток країни забезпечується впливом безлічі об'єктивних чинників, включаючи її географічний і

демографічний потенціал, наявність природних, трудових, інтелектуальних та інших ресурсів, специфічних особливостей й тенденцій розвитку як державних інституцій, так і бізнесових структур. Саме такі чинники виступають довгостроковими детермінантами еволюції формування інноваційних систем, кожна з яких має свою специфіку та структуру (конфігурацією її елементів), і передбачає стабільність інституційної взаємодії шляхом реалізації власної моделі інноваційного розвитку.

Список використаних джерел

1. Алексеев В.М. Власність територіальних громад в Україні: шляхи розвитку : монографія. Чернівці : Технодрук, 2007. 336 с.
2. Сментина Н.В. Формування системи ефективного управління комунальною власністю. Вісник соціально-економічних досліджень. Вип. 21 Одес. держ. екон. ун-т. Одеса: ОДЕУ, 2005. С. 251–255.
3. Славіна Н.А. Ситуаційний аналіз в управлінні підприємством. ECONOMIC AND LAW PARADIGM OF MODERN SOCIETY, 2016. №1. С.212-217.

Белінський Вадим

Здобувач вищої освіти 1 курсу ОС Магістр
спеціальності «Публічне управління та адміністрування»
Науковий керівник: **Лаврук О.С.**,
к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та адміністрування,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ НА ДЕРЖАВНІЙ СЛУЖБІ:

ЗАВДАННЯ ТА ПРИНЦИПИ

Якість державного управління на центральному та місцевому рівнях залежить від професіоналізму державних службовців, від їхнього уміння надавати якісні публічні послуги, мотивованості та доброчесності. Служіння народу як служіння кожному громадянину – справа відповідальна, що